

storil takisto ter se sklonil k duhovniku, da se je s delom dotaknil duhovnikovega čela. Tak je bil prijateljski pozdrav familijarov sv. tribunala.

Toda Frazco niti to še ni zadoščalo: odpel si je suknišč in košuljo ter pokazal na svojih slika srebrn obesek, na katerem je bila slika Kristova, stoječa na glavi. Na Kristovih prsih se je svetilo solnce, simbol luči in obenem znak inkvizicije.

Redovnik je gledal, a odgovoriti na to ni mogel ničesar. Frazco pa je v tem hipu že vedel, da redovnik ni pravi mož. V očeh mu je zagorelo in z energično gesto je potegnil Henriqueza k sebi.

«Ta ni naš!» mu je sikal v ušesa. «Izdani smo! Verjemi, ta je ogleduh!» In kakor besna zver je planil nazaj k mizi ter zakričal na redovnika: «Kdo si, lopov?»

«Jaz sem služabnik božji!» je odgovoril redovnik, vstal in z imponujočo gesto položil desnico na svoje prsi. Njegova plemenita postava in blago lice sta učinkovala. Gostje so postali pozorni, nekateri so planili na noge, nekateri zamrmrali. Dasi izvrhek šlovaštva, so vsi spoštovali duhovniško obleko in dali bi se razsekati na kose, predno bi dovolili, da udari španec božjega namestnika.

To je vedel Frazco in s pekiensko zvijačo je vzkliknil k družbi: «Bratje, mar ste tako slabi katoliki, da se držnete braniti sovražnika inkvizicije?»

Beseda inkvizicija je temu ljudstvu imponirala še bolj, kakor duhovniki in redovniki ter njihova obleka. Vsi so navesili glave in pobledele, kakor bi bilo tresčilo med nje. Niti ziniti si ni upal nihče več.

Redovnik pa se očividno ni zmanjil za nikogar več ter je stopal počasi in svečanostno k izhodu.

«Ne sme nam utiti! Zgrabite ga! Pokličite briše sv. ofjeljal!» je kričal Frazco. «Kaj zijate? Hitro! Hitro! — Kaj? Ali se nihče ne upa?»

«Jaz, jaz!» je zaklicalo dekle kakor v grozi in steklo za redovnikom. Ta pa se je na pragu okrenil, se vzpel v vsi svoji visokosti, da se je zdelo, kakor bi segal s temenom svoje glave prav do stropa, ter resni in hkratu očarljivo mil pogled.

Tedaj se je zgodilo nekaj nezaželjenega: dekle je sklenilo roki k molitvi in padlo pred redovnika na obe kolena. In skoraj v istem hipu so iztegnili tudi vsi ostali gostje svoje roke proti redovniku, kakor bi ga rotili, naj jih varuje pred strašno silo, kateri se ne upajo upirati.

Menih je veličastno dvignil desnico in blagoslovil družbo. Nato se je obrnil ter izginil skozi vrata. In nihče, niti Frazco, ni več mislil na to, da bi redovnika preganjali.

«Izdani smo!» je ječal Frazco, a kakor otrpel se ni mogel ganiti z mesta. «Saj ne ve ničesar,» je odgovoril Henriquez; «še ničesar nisva govorila.»

Takrat šele je izginila otrplost iz Frazcovih udov. Kakor bi se prebudil iz mučnih sanj, se je ozrl začuden okrog sebe, zagledal polni vrč vina na mizi, ga nagnil in pil v dolgih požirkih. Nato je ponudil vrč Henriquezu. «Pij, pa hajd na delo!» je vzkliknil Frazco, vrgel denar na mizo in odhajal.

Vojaka Kristova, familijara Henriquez in Frazco, sta složno ostavila krčmo. (Dalje prih.)

Zvoznik Kosem:

Minko

(Konec.)

Ob robu jase, že namenjen domov, je pa Minko nenadoma obstal in široko odprl oči. Najprvo se je globoko oddahnil, neprestano strmeč v eno in isto smer. Nato se mu je pričel obraz jasnit, in kmalu so se mu od veselja smejele oči. Med grmičjem, v senci mogočne bukve, je kakor beča gozdna vila na mehkem mahu speča počivala gospodična Poldi; za sežanj od nje sta ložala na tleh slamniki in solnčniki, nekoliko dalje pa je stala kočarica borovnic.

«Tudi njo je zmogla boja . . . tudi ona je zaspala . . .» je gomazelo Minku toplo, kakor zadoščenje, po hrbtni navzdol. Na mah se je odvalil težki kamen z njegovega srca.

Se vedno je stal na enem in istem mestu ter opazoval srabo. Tukaj na mahu, in kmalu so se mu od nog do glave s pogledi, zagonetnega smeha polnimi pogledi.

«Minko, Minko!» je požugala dečku z visoko dvignjenim kazalcem. «Ali ne veš, da jaz dolgov ne trpim? . . . Bliže stopi!» In gospodična Poldi se je urno okle-

Upiraje se z levico previdno v tla, je vstal, počasi, brez šuma. Cudovita sladkost se je razlivala po njegovem telesu, kakor da je s poljubom vred posrkal ves napoj njene lepote in ljubezni, darovane že morda kdo ve komu in kdo ve kdaj. I kaj je to? Ali je mogoče, da se gospodična Poldi res z odprtimi, začudenimi očmi ozira nanj? Kdaj se je zbudila? . . . Ali jo je zdrnil morda njegov poljub? . . .

Minko je vztrepetal in zardel do ušes. Kakor tat, z napol obrnjenim životom, da bi ne videl izprašujočih gospodičnih oči, se je korak za korakom umikal proti gosti.

A prazen je bil njegov strah. «Nazaj pojdi, ti mali grešnik! . . .» ga je poklicala gospodična Poldi. Odpuščajoča velikodušnost je dihala iz njenega glasu.

Minko se je boječe, a vendar poslušno vrnil. Z živo zardelimi lici, še vsa vroča od spanja, je stala pred njim sveža in opojna, mereč ga od nog do glave s pogledi, zagonetnega smeha polnimi pogledi.

«Minko, Minko!» je požugala dečku z visoko dvignjenim kazalcem. «Ali ne veš, da jaz dolgov ne trpim? . . . Bliže stopi!»

In gospodična Poldi se je urno okle-

nila z dlannimi dečkove glave, potiskaje jo lahno vznak, se sklonila in poljubila dečka priručno naravnost na lica, enkrat na levo, potem še na desno.

«Tako, Minko . . . da boš imel tudi ti nekaj za spomin od mene . . . Same molčati boš moral o tem kakor grob — razumeš? . . . Zdaj pa pojdiva domov . . . prav dobro sem se naspala tukaj.»

«Tudi jaz, gospodična!»

«Kje imaš pa metulja?»

«Ušel mi je, spak, in me tako utrudil, da sem nazaj grede zaspal . . . Pa nič ne de — da sem le Vas še dobil na jasi!»

In Minko je ljubeče pogledal v njene zareče oči.

Stopaje ob njej z jase navzdol skozi gozd, s polno kočarico borovnic v roki, je pa vedno in vedno premišljeval to-le:

«Kdo bi si bil mislil, da zna gospodična Poldi tako lepo poljubiti? . . . Dvakrat me je poljubila . . . In to, kako sladko in ljubivno! Nikomur ne bom povedal tega doma. Zato pa se bom tembolj bahal v jeseni v mestu, pred sočelo . . . Kmalu, Artur, kmalu te bom dosegel, in moj roman bo lepši od tvojega in grofice Helenel . . .»

Naročajte, čitajte in razširjajte dnevnik „

JUTRO”!

Standard Oil Co of Jugoslavia v Zagrebu

priporoča p. n. naročnikom svoje stalno zalogo:

bencina, petroleja, parafina, vseh vrst mineralnih strojnih olj za avtomobile.

Tozadevne informacije in naročila sprejema 1299

Glavno zastopstvo:

G. MENARDI, LJUBLJANA, Trubarjeva ulica 2. Telefon št. 62.

Naprave za sušenje sliv

naprave za luščenje graha, koruze, prosa itd., prenosne aparate za sušenje sadja, zelenjave in žita, izdeluje kot specialitete: FRIEDRICH ROTTER & Co., WIEN IV., Argentinierstrasse 29.

Tovarniški prostori z vodno silo

se oddajo takoj v najem.

Ponudbe pod „Vodna sila“ na Aloma Company, anončna družba z o. z., Ljubljana, Kongresni trg 3. 1210

Kupijo se

parcele

v sredini ali na periferiji Ljubljane.

Ponudbe z navedbo kraja in cene je nasloviti pod „Parcele“ na ALOMA COMPANY, anonc. reklam. d. z. o. z., Ljubljana, Kongresni trg 3. 1202

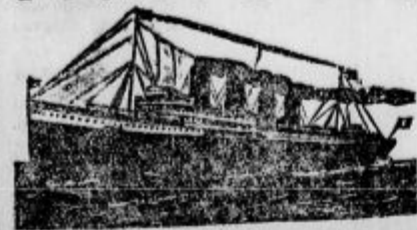
Od Din 500.000.— naprej se išče

kompanjon

za osnovanje importne in eksportne družbe z event. brez pisarniškega sodelovanja. Varno naložen kapital, ki se v banki obrestuje. Ponudbe pod „Export-Import“ na Aloma Company, anon. družba, Ljubljana, Kongresni trg 3.

Cie. Gle. Transatlantique Francoska linija

Havre-New York

Najkrajša linija, samo 6 dni čez morje. Glavno zastopstvo: Slovenska banka, d. d. v Zagrebu. Vozne listke in tozadevan pojeniti daje zastopnik Jvan Kraker Ljubljana, Kolodvorska ulica 41.

Zobni atelje!

Vsa sem spadajoča dela izvršuje točno in solidno

J. Hribovšek koncesionirani zobetnik Zagorje ob Savi. 1234

Prostovoljna dražba

se bo vršila v četrtek dne 12. t. m. ob 8. uri sjutraj v Kolizeju (Kolesarska dvorana). Prodajale se bodo slike, pohištvo, vozovi, acetalinske napeljave itd. 1238

Inserirajte v „Jutru“!

Naročajte in širite

LJUBLJANSKI ZVON

mesečnik za kulturo in prosveto, ki prinaša povesti, pesmi in članke naših najboljših pesnikov in pisateljev. — Naročnina znaša 90 Din

Naroča se pri Tiskovni zadrugi v Ljubljani, Prešernova ulica 54.

Naročajte in širite

TRGOVŠKE KNJIGE

IZDELUJE PO NAROČILU DELNIŠKA TISKARNA D.D. V LJUBLJANI

Luksemburško poročilo o I. jugoslov. vesokoljskem zletu v Ljubljani

Le Gymnaete Luxembourgeois, oficijelno glasilo luksemburške telovadne zveze prinaša v 3. — 5. številki 1928 poročilo o mednarodni tekmi in o I. jugoslov. vesokoljskem zletu v Ljubljani leta 1928 izpod peresa P. Hentgesa, ki je bil sodnik pri mednarodni tekmi v Ljubljani. Iz poročila nepristranskega strokovnjaka pričujemo najzanimivejše od stavke.

Mednarodna tekma je bila vzorno organizirana. Takoj spočetka smo čutili, da so Čehi in Jugoslovenci daleč pred drugimi tekmovalci in da se bo bojeval boj za prvenstvo med tema dvema vrstama, med tem ko si bodo Belgijci in Luksemburčani delili zadnji mesti. Francosi prvi dan dopoldne še niso nastopili. Če pri prostih vajah se je pokazala strumnost Čehov in Jugoslovenov na pram slabemu držanju Luksemburčanov. Ti so imeli vrhutega nesrečo, da sta dva najboljša tekmovalca ponosročila, tako da je moral eden takoj odstopiti, drugi je pa le s težavo zadržal pri tekmi. Hentges zastopa stališče, da naj se pri mednarodnih tekmah uvede za proste vaje isti predpis kakor za rodne vaje, to je ena predpisana prosta vaja in ena prostovoljna. Dalje se zavaruje proti odklonu nepristranosti sodnikov in obzaruje da vsako drugo mednarodno telovadno tekmo izpodrine olimpijada, češ da pri mednarodni telov. tekmi tekmujejo najboljši telesno harmonično izveščani ljudje, pri olimpijadi pa akrobati, kar je diametralna razlika.

O vesokoljskem zletu pa poroča tako: Ze dva dni pred slavnostnim dnevom je mrgolelo v mestu mnogo Sokolov iz vseh delov Jugoslavije in Češke v oni slikoviti uniformi, ki jo že od prej dobro poznamo. Presenetilo nas je, da smo videli te dni le malo moških in civilni obleki, skoraj vsi so nosili sokolski kroj, od najvišjega dostojanstvenika do navadnega meščana, vsak je bil ponosen, da je javno nastopal v sokolski obleki. Telovadnik je bilo v celoti umetniška stavba, teren do skrajnosti točno iznivaliran. Celotno telovadnišče je veljalo 1 in četrt milijona K. (Tu se je poročevalec visoko zmotil). Nastop je pričel točno ob treh. V vzornem redu so vkoralale čete telovadcev in izvedle komplikirane nastope k prostim vajam, ki so jih izvajali telovadci na godbo brez vsakega polveljavanja, če izvzamemo signale s trobilo, ki jih je dal načelnik ob začetku vsake vaje, stoječ visoko nad tribunami.

Takoj nato sledijo vaje članic v istem čudovitem ritmu, v neomajnem redu in z isto osupljivo sigurnostjo kakor pri članic. Enako ocenil poročevalec nastop Čehov na 10 bradljah in vaje Čehinj s kiji ter vaje «Napreje».

Zvečer je bil časten večer v Kazini na tist tujim narodom. Prisrčnost, s katero so nas sprejeli, presega vse kar smo po dosedanjih dogodkih mogli pričakovati.

Ko popisše nastop vojakova, naraščajna in telovadcev v hrvaških narodnih nošah v pondeljek dne 14. avgusta, pravi: Vsi ti nastopi so tako umetniško in tehnično najpopolnejše sestavljeni, so tako precizno izvedeni in nudijo pod zvoki čudovito prilagodene godbe gnljivo in naravno lepo sliko veselja, zdravja elegance in navdušenja za skupni ideal, da sem pod vplivom vseh teh vtisov zabalježil v svojo bilježnico: «Jugoslovenski vaditelji in telovadci so pesniki».

Zvečer nas je povabil ljubljanski Sokol na majhno slavlje v ožjem krogu.

Na zravnem prostoru Tabor ima to društvo krasno telovadnišče s tribuno in v godbenim kioskom. Ta večer je bil ves prostor z raznobarnimi lučmi čarobno razsvetljen. Kar smo tu videli na svojo lastne oči, kar je izvajalo eno samo društvo to je vrhunec, ki je sploh dosegljiv. Vaje na orodju, skupne proste vaje, igre, rajalni nastopi in petje se je vrstilo v pisnem razporedu. Skupina telovadcev in telovadk je izvajala rajanje s prostimi vajami na Gunodov valček iz Fausta. Ni bil to banalni balet, ampak prava telovadba, harmonična telesne vaje zdaj hitre, zdaj počasne, zdaj krepke zdaj elegantne zdaj vtebane zdaj plesoče, prava pesniška kompozicija. Nastopile so deklice, majhne, ki so znale kornaj dobro hoditi pele so in pleasle tako fino in ljubko, da niti angelji v nebesih ne morejo lepše in njih navdušenje nam je povzročalo solze veselja v oči.

Poročilo zaključuje: Od čeških in jugoslovenskih Sokolov se moramo še mnogo naučiti, zakaj brez dvoma so daleč pred nami. Posebno Jugoslovenci so s svojim vesokoljskim zletom storili velik korak naprej. V sokolski organizaciji je velik del moralne in fizične moči tega naroda.

Navedli smo najmarkantnejše stavke iz tega dolgega poročila, da pokažemo, kako sodijo o našem delu tujci nepristranski strokovnjaki. — Sedaj pa čitajte poročila naših domačih nasprotnikov, ki opičejo posnemaajo vse, kar vidijo pri Sokolstvu, obnem pa v svojem domišljavem strokovnjaku — ker pravi strokovnjaki itak niso — kritizirajo in hočejo uničiti vse vrvišeno sokolsko delo.

Obrtniški shod v Beltinčih

Beltinci, 5. julija.

Beltinci so oni kraj našega Prekmurja, kjer se je slovenska narodna zavednost od nekdanj najkrepkeje držala. Telesno zdrav in duševno razvit narod se je v tej okolici uspešno upiral vsem poskusom potuženja, katero je valed silnega pritiska s strani bivše ogrske vladne v drugih krajih žal le prebitro napredovalo. Beltinška okolica je po svetovni vojni z odkritorsčno radostjo pozdravila osvoboditev in po raznih, kratkodobnih prevarnih režimih slededob združitev s Slovenijo, s katero je vkljub premočnim. Žal še danes obstoječim prometnim oviranjem takoj navezala ozke stike.

Jedro narodno-zavednega prebivalstva v tem kraju tvori obrtništv, katero je v Beltinčih samih kakor tudi v bližnjih vaseh precej gosto naseljeno. Kdor pozna zavednost in naprednost tega obrtništv, se ne bo šudil, da je baš v Beltinčih bilo pred dvema letoma kot prva obrtniška društvena organizacija ustanovljeno obrtno društvo za Prekmurje, katero se ob poštvovalnem delu svojih ustanoviteljev, posebno g. Ivana Neubauerja in tajnika g. Vekoslava Kralja krepko drži in marljivo deluje. To društvo si je koj ob postanku stavilo za glavno nalogo širiti stanovski tisk med člani ter ustanoviti v Beltinčih bralno društvo in nadaljevalno šolo za vajence. Temu lepemu kulturnemu namenu je bilo posvečeno vse dosedanje društveno delovanje, katero mora odobravati vsak iskren državljan in podpirati vsaka oblast. In vendar so se naše oblasti, katere ovirajo tudi tako delo. Okrajno glavarstvo v Murški Soboti je za 8. junija prijavljeno društveno vrtno veselico, koje eventualni prebitak je glasom objave in glasom razposelanih lepakov bil določen za obrtno-nadaljevalno šolo.

zadnji dan t. j. 2. junija potom šandamerije prepovedalo in je to prepoved na pismeni protest društva potrdil tudi oddelek za notranje zadeve pri pokrajinski upravi, ne da bi se društvu do danes bil naznanil vzrok zabrane.

Da je to postopanje oblasti povzročilo med obrtništvom veliko ogorčenje, posebno ker so se na ta način namesto dobička za obrtno-nadaljevalno šolo povzročili društvu veliki stroški, je isto razumljivo. Temu ogorčenju je društvo dalo duška na obrtniškem zborovanju dne 1. julija, katerega so se poleg mnogokotvilnega zavednega obrtništv iz beltinškega okoliša in Murške Sobotne udeležili tudi komisar Založnik imenom oddelka ministerstva trgovine in industrije, dr. Pretnar imenom Trgovske in obrtniške zbornice ter dr. Vesnik iz Murške Sobotne.

Poleg zelo poučnega referata g. doktorja Pretnarja o davkih in niš manj zanimivega referata g. komisarja Založnika o pomenu in ustroju obrtnih nadaljevalnih šol ter važnosti obrtniških organizacij se je po jedrnatem govoru g. dr. Vesnika slišalo v debati več prav pikrih očitkov, na račun one oblasti, katere bi bila sama v odlični meri poklicana da se briga za šolsko izobrazbo obrtniškega naraščaja, pa ne le sama ničesar ne stori v tem pogledu, marveč celo ovira pri tozadevnem delu poštvovalne stanovske organizacije, katere to brigo vodijo namesto oblasti, in jemlje obrtništvu še ono trobico veselja do dela, ki si ga je v sedanjih težavnih razmerah še ohranilo.

Soglasno je bilo sprejetih več resolucij in so zborovalci sklenili, že enkrat zabranjeno veselico vsekakor prirediti meseca avgusta in je zagotovljeno za kratkaš zaradi ovir, ki jih dela okrajno glavarstvo. Izredno mnogokotvilno udeležbo. Zgoraj navedena neutemeljena prepoved pa pomeni za Prekmurje kulturni škandal za katerega bo društvo na vsak način zahtevalo še pojasnila in zadoščenja. To naj vesta gospoda Lipovčak in Bratina, katerima bi očividno namesto strogo stanovskega obrtnega društva bolje ugajala v Beltinčih kak politična obrtna zveza.

Dopisi

RADEČE PRI ZID. MOSTU. Naše gasilno društvo je priredilo dne 1. julija društveno veselico, ki je prav lepo uspešno. Zlasti gromni rezultat je povoljen, za kar gre zahvala pred vsem poštvovalnemu trudu naših dam, ki se niso strahle dela in napore. A tudi člani so bili zelo delavni, želeli bi bilo le, da bi si bili v tem vsi enaki in ne bi nekateri gedali le od strani. Odbor se tem potom ponovno zahvaljuje vsem, ki so pripomogli lepemu uspehu.

KRSKO. Posrečeno idejo umetnikov turnej po podeželskih odrih pozdravljamo najiskrenejše. Saj nudi verziran igralce tudi manj premočnim deželanom povvrsteno umetniški užitek. Ga. Bukšičeva in g. Bratina sta ustvarila v Schönherrijem «Ono» kreacije, k katerim jima mora pisatelj samo častitati. Izredno globoko zasnovana dela Schönherrijeva so našla mojstra v interpretaciji V podrobno kritiko se ne spuščamo, saj je zaslužene hvale v časopisju dovolj. Za izredno kvaliteto predstave je bilo izredno malo publike. Gledalcem polagam na srce več točnosti. Ne samo, da vpliva neopravičljivo zakasneje neugodno na igralce, zahteva takt, da se igra ne moti in točne obiskovalce ne pusti nepotrebno čakati. R. E.—r.

TOPOLŠČICA. Na Vičov dan se je vršila v tukajšnjem zdravilišču prav miš-

na kulturna zabava. Na sporedu je nlo poleg predavanja g. dr. Saviča o Vidovem dneru in gar lepih doklamacij, ki so jih izvajali tamkajšnji pacienti, tudi prvi uprizarjena igra Milčinskega «Veseloigra o žalostni princesi». Igra se je izvajala jako precizno. Največja zasługa gre refizerki gđ. gospodarici zdravilišča, ki se je največ žrtvovala, da je igra res dobro uspeša. G. asistent Vardei je izvrstno rešil vlogo kveza, kakor tudi g. Rogulja vloga grofa. Salve smeha sta vzbudila gg. učitelja Furlani v vlogi Pavluše in Bačič kot čarovnik «Kalamon». Povoljno je rešila tudi gđ. Zakej svojo nalogo kot princeza. Izvrstno je pogodil prince g. Kunčič in opredo g. Berzig. Sploh so pa bili vsi igralci na mestu. Želeli bi bilo, da bi se slične prireditve pogostoma vršile.

BELTINCI V PREKMURJU. Kakor vsako leto, se je tudi letos pri nas proslavil Vičov dan na običajen način s službo božjo za padle junake. Ta dan se je mačzarstvo nekaterih vplivnih oseb očitno pokazalo. Ko so ob koncu sv. maše začeli peti državno himno «Bože pravde», se je g. župnik Vadovič demonstrativno odstranil izpred oltarja in takoj za njim je šel iz cerkve še dr. Kolar, okrojni zdravnik. Ta dva gospoda sta očitno pokazala, da sta proti naši mladi državi. Povejta nam, gospoda, kaj bi se zgodilo z vama, če bi se drzni-

la kaj takega storni pod tujim mačzarskim režimom ali pa celo v sedanjih Mačzaraki?

Nov rdeči krompir.

Razpošiljam vsak dan vsako množino novega krompirja po najnižji dnevni ceni, nadalje pravo maslo in bučno olje.

Oskar Marió, Ptuj.
1237 Telefon 38.

Kupi se:

Črne šanjske (dobro so tudi divje drobnice) in borovnice, večje množine, maline (več vagonov).

Ponudbe s navedbo najnižjih cen, posteljeno franco oddajna postaja v lastni posesti ali brez nje na Breško Potnik, tvorila sadnih sokov, esenc in ekstraktov, Ljubljana 1230 Metelkova ulica.

Modistovski lokal

izven Maribora se zaradi smrti takaj proda. Poleg je tudi stanovanje. 1238

Več pove podružnica «Jutra» v Mariboru

Prometni zavod za premog

d. d.

v Ljubljani

prodaja

iz slovenskih premogovnikov velenjski, šentjanški in trboveljski premog

vseh kakovosti, v celih vagonih po originalnih cenah premogovnikov za domačo uporabo kakor tudi za industrijska podjetja in razpečava na debele inozemski premog in koks vsake vrste in vsakega izvora ter priporoča posebno I^a čehoslovaški in angleški koks za livarne in domačo uporabo, kovaški premog, črni premog in brikete.

Naslov: 17

Prometni zavod za premog, d. d. centrala v Ljubljani, Miklošičeva c. 15/II. Podružnica v Novem Sadu (Bačka).

ŽELEZNIŠKO REKLAMO

PO KOLODVORIH VSEH ŽELEZNIŠKIH PROG JUGOSLAVIJE

OSKRBI

ALOMA COMPANY

ANONČNA IN REKLAMNA D. Z. O. Z.

GEN. ZASTOPNIK KONCES. ŽELEZN. DRUŽBE «BAT» V BEOGRADU

CENTRALA LJUBLJANA KONGRESNI TRG 3

PODRUŽNICA BEOGRAD BREMSKA UL. 9

Sienkiewiczzevi romani

v novi izdaji so začeli izhajati pri Tiskovni zadrugi v Ljubljani. Prvi roman, ki že izhaja v snopičih po 4 pole in prinaša tudi ilustracije, je znameniti zgodovinski roman

„Z ognjem in mečem“

kateroga dve slovenski izdaji sta bili že davno razprodani. Vsak snopič velja s poštnino vred 9 Din. Do sedaj je izšlo osem snopičev. Naročniki naj pošiljajo naročnino in naj se priglašajo pri

Tiskovni zadrugi v Ljubljani, Prešernova ulica 54.

ARKO Liqueur Triple Sec